

Плѣхъ и жаба.

(Народна приказка).

Единъ селянинъ ималъ нива край рѣката и я посѣлъ съ пшеница. Единъ плѣхъ, който живѣялъ на другия брѣгъ на рѣката, научилъ се да влиза въ нивата; ядѣлъ тамъ зърна и скубалъ класове, та ги криелъ въ земята, за да си набере зимнина. Тѣй се хранѣлъ той, когато рѣката била плитка. Ала случвало се рѣката да приидва понѣкога и голѣма, та плѣхътъ не можалъ да я прѣплава; тогава той билъ прѣнуденъ да гладува по цѣли дни.

Много пѣти плѣхътъ се молѣлъ на жабата да го прѣнесе на другия брѣгъ, за да си набере малко жито, ала тя не щѣла.

— Моля ти се, съсѣдке, думалъ плѣхътъ, прѣнеси ме да си набера малко зрънца отъ нивата, че гладенъ ще умра! Моля ти се, стори ми туй добро!

— Не мога! отговаряла сърдито жабата. Нито съмъ ти ратай, нито пѣкъ хамалинъ. Нима мога да очаквамъ отъ тебе нѣкога добро, че да се мѣча да те прѣнасямъ!

Дотѣгнали на жабата плѣховитѣ молби, та намислила веднажъ за всѣкога да се отърве отъ него и му казала:

— Хайде, бре плѣхо, ела да те прѣнесе на другия брѣгъ! Стига си ми врѣнкалъ като врѣтено. Но по-напрѣдъ намѣри конецъ, вържи си прѣдния кракъ за моя заденъ, та дано те прѣнесе. Хайде по-скоро, че имамъ работа!